

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krono, za četr let 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celju.

Prevrat v Srbiji.

V noči od 10. na 11. t. m. je izgubila Srbija svojega kralja. Mladi 27 letni Aleksander je padel in z njim je izumrl rod kraljevske rodbine Obrenovičev. Armada je proglasila kraljem Petra Karadjordjevića in narodna skupščina, ki je sklicana na 2. junija po pravoslavnem koledarju ga bo gotovo ravno tako izvolila in z njim bo zasedel srbski kraljevi prestol potomec onega slavnega moža, ki je prvi vzdignil svoj meč, da reši svojo domovino turškega jarma, ki jo je stiskal stoletja odkar je padlo s carom Lazarjem srbsko cesarstvo v bitki na Kosovem polju.

Leta 1766. se je narodil v Viševcu v krajujevski okolici stari oče sedaj srbskim kraljem proglašenega Petra Karadjordjevića, Jurij Petrović, katerega so pozneje imenovali Karadjordje t. j. „Črni Jurij.“ V onem času je živel med podjarmljenimi balkanskimi Slovani ono junaštvo, katero tako živo opevajo narodne pesmi naših balkanskih bratov. To je bila doba, v kateri se je po nedostopnih planinah skrival cvet naroda, oni junaki, ki niso hoteli upogniti tilnika pod turškim gospodstvom, hajduki, ki so s handžarom v roki prizadeli turškim krvolokom marsikatero bridko uro. Tudi mladi Jurij Petrović je šel med hajduke in si je s svojim junaštvom kmalu pridobil njih popolno zaupanje, da so ga izvolili svojim načelnikom. Časi so bili ugodni in leta 1787 je vstal narod proti Turkom. Boj se je vršil v kaj različno srečo. „Črni Jurij“ je moral parkrat pobegniti v Avstrijo, a vrnil se je vselej in leta 1804 je pregnal Turke iz dežele; ostali so le še v Belemgradu. Leta 1810 je bil po vplivu Rusije imenovan poveljnikom Srbije. Leta 1813 je moral zopet bežati v Avstrijo. Ali srbski narod ni ostal brez voditelja. Miloš Obrenović je narod zopet navdušil za vstajo, ki je bruhnila leta 1815 in priborila narodu svobodo. Karadjordje se je vrnil leta 1817 v svojo domovino, ali Miloš Obrenović ga je dal umoriti v bližini Semendrije. Obrenovići so bili odslej srbski knezi.

Miloš je vladal do leta 1839. Njegova lastna žena Ljubica je nastopila proti njemu, da bi ohranila prestolonasledstvo svojim sinovom. Miloš je moral pobegniti in prestol je zasedel njegov in Ljubičin sin Milan, ki je pa v kratkem umrl. Sledil mu je na prestolu brat M-bael, kateri se je pa v treh letih moral umakniti sinu Črnega Jurija, Aleksandru Karadjordjeviću, kateri je po vplivu Rusije zasedel srbski knežji prestol. Toda tudi sinu Črnega Jurija ni bilo dano, da bi dalj časa vladal Srbijo, kajti upor leta 1858 je posadil na prestol starega Miloša Obrenovića. Samo tri leta je še vladal Miloš in po njegovi smrti mu je sledil sin Mihael Obrenović, ki so ga pa po petih letih umorili v belgrajskem parku Topčideru. Mihael ni imel potomcev. Pač pa je bil še en potomec Obrenovičev, unuk Miloševega brata Jefrema, Milan, katerega so srbski državni poklicali na prestol. O Milanovemu očetu ni bilo veliko dobrega čuti, in tudi o materi Milanovi so se pripovedovale čudne reči. Zatrjevalo se je celo, da njegova mati ni bila žena njegovega očeta, rumunska kneginja Catargi, temveč neka spodnještajarska Slovenka iz rogaške okolice.

Milan je mlad zasedel knežji prestol. Poročil se je z lepo Natalijo pl. Keško, hčerjo rumunskega velikaša. Leta 1876 se jima je rodil sin Aleksander. Srbija je bila po rusko-turški vojni proglašena kraljestvom. Milan žalibog ni bil vladar, ki bi bil znal ohraniti notranji mir mladi kraljevini. Dvorne spletke in upori v narodu so bili na dnevnem redu. Najbolj pa je izpodkopala Milanov ugled vojna z Bolgarsko, v kateri so bili Srbi popolnoma potolčeni. Leta 1885 je bilo torej pravzaprav začetek Milanovega konca. Razpor med kraljem in kraljico je dospel do vrhunca. Kriva sta bila pač oba. Natalija je morala v inozemstvo. Aleksander je bil pri materi, pa ga je kralj kmalu zahteval nazaj. Spletk ni bilo ne konca ne kraja, kar je končno prisililo Milana, da se je odpovedal prestolu in odšel v inozemstvo.

Leta 1889 je bil Aleksander kot 13 letni deček maziljen srbskim kraljem, vlado je pa vodilo zato odločeno regentstvo. Tri leta pozneje se je nenadoma vrnil Milan v Srbijo, da reši radikalno stranko popolnega poraza, kakor ga ji je namenil regent Ristić. Začel se je dogovarjati z vodji radikalcev in končni uspeh teh dogovorov je bilo dejstvo, da se je Aleksander proglašil polnoletnim in vzel vlado v lastne roke. Milan je bil poveljnik armade. Aleksander je hotel svojemu rodu ohraniti srbski prestol in iskal primerne neveste, ali evropske vladarske rodbine so mu bile takorekoč nepristopne. V svojo lastno in svojega naroda nesrečo je izbral Aleksander za svojo ženo vdovo Drago Mašin, s katero je imel že pet let ljubavno razmerje. O značaju te ženske, ki je pravzaprav edina kriva žalostnih dogodkov, ki so se dogodili v četrtek v Belemgradu, se je mnogo pisalo in govorilo. Svojemu prvemu možu ni bila posebno zvesta. Na Dunaju je tako živela, da so se ljudje pohujševali nad njo. Ko se je kralj leta 1900 poročil z njo, je bila stara 42 let, kralj pa 24. Milan in Natalija sta bila oba proti temu koraku zaslepljenega kralja. Kak vtis je napravil na zunanaj, je znano. Znano je tudi, kako je hotela Draga preskrbeti Srbom prestolonaslednika. Ko se ji pa vendarle ni posrečilo, je hotela s svojim neomejenim vplivom, katerega je imela na kralja, doseči, da bi bil njen brat, Nikodem Lunjevica, proglašen prestolonaslednikom. Da bi se ji bilo to posrečilo, je najboljši dokaz, da je bil Lunjevica že tako trdno prepričan o svoji bodoči ulogi, da ni pozdravljaj svojih vojaških predstojnikov, temveč zahteval, da ob njegovem prihodu vstane družba s sedežev in se ga sprejme s srbsko himno. Dragi je bilo dobro vsako sredstvo, če je bilo še tako nizko, samo da doseže svoj namen. In gorje onemu, kateri ji ni bil všeč. Njena maščevalnost ni poznala mej. Pripoveduje se, da je bil neki mali uradnik odpuščen iz službe in njegovi otroci izpodeni iz gimnazije, ker je uradnikova žena ni dovolj ponižno pozdravila. Ljudstvo je sovražilo Drago, ker je poznalo njeno prošlo in sedanjo vrednost in njene hudobne naklepe. Posebno je bila mrzka vojaštvu, katero ni moglo trpeti njenih prenapetih bratov. To vse je končno privedlo ogorčenje naroda in v prvi vrsti vojaštva do vrhunca in posledica je bila, da je padla Draga in z njo vred v njene mreže zapleteni Aleksander.

Srbski narod je v kljub groznim dogodkom v prestolnici popolnoma miren in gotovo z veseljem upanjem pričakuje, da bo narodna skupščina, stara namreč in ne ona, ki je bila izvoljena pri zadnjih volitvah, potrdila po vojaštvu proglašenega Petra Karadjordjevića postavnim kraljem kraljevine Srbije, unuka onega Črnega Jurija, ki je prvi vzdignil svoj meč, da osvobodi svojo domovino.

Peter Karadjordjević se je rodil kot sin Aleksandra Karadjordjevića leta 1846 in šteje torej sedaj 57 let. Poročil se je s črnogorsko kneginjo Zorko in ima hčerko, ki je stara 18 let in dva sina stara 16 in 15 let. Peter Karadjordjević je dovršil častniško šolo v Saint-Cyru in potem vstopil v francosko vojaško službo. Francosko-nemške vojske leta 1870/71. se je udeležil kot stotnik. Svojih pravic do srbskega prestola se ni nikdar odpovedal in gotovo je bila njegova prva želja, da zasede prestol svojega očeta. Njegovi pristaši v Srbiji so ga večkrat pozivljali, da bi posegel v srbske razmere, pa je vedno zavrnil njih poziv, češ da ne mara dati povoda vstaji, ki bi morda povzročila veliko nesrečo za Srbijo. Prišel pa bo, ako ga bo ljudstvo poklicalo. In to se je zgodilo sedaj.

Peter Karadjordjević je i v Avstriji i v Rusiji priljubljen in nadejati se je, da ga bodete ti državi brez ovir priznali srbskim kraljem. V tem zmislu se je izrazil novi kralj tudi sam, ker je izjavil, da le tedaj sprejme ponujeno mu krono, ako ga Avstrija in Rusija pripoznate. O dogodkih v Srbiji je baje rekel: „Obžalujem odkritosrečno, da se je prelilo toliko krvi. Za napad na kralja nisem vedel. Vsaj žensk naj bi ne bili umorili in kralja samo prisilili, da se odpove. Da li postanem kralj ali ne, še ne morem reči; ako pa postanem kralj, bom iskal opore v narodu, kajti meni je za svobodno ustavo, ne pa za pritisk. V Švici sem izpoznal, kakšne vrednosti je svobodna ustava.“

Gotovo bo vsak Srb pozdravil z največjim navdušenjem svojega novega kralja, ki s takimi epimi načrti zasede prestol svojih prednikov. Dal Bog, da bi jih tudi čimprej mogel izvesti v srečo in blagostanje svojega naroda in njegovih bratskih slovanskih sosedov! —r.

Celjske in štajarske novice.

(Sokolski pešizlet v Trnovlje) se je vzlic slabemu vremenu izvršil prav povoljno. Ako bi bilo boljše vreme, bi bila udeležba gotovo še enkrat tako velika, kakor je bila tako. Okrog četrte ure prikorakali so Sokoli, ne boječ se dežja ki se je curkom vliil, do Ložnarja. Dež je na to ponehal in cela družba se je nastanila na Ložnarjevem vrtu. Namen Sokola ni bil samo, da med korakanjem dela redovne vaje, temveč v prvi vrsti, da pridobi našo okolico za svoje ideje. In res so se zbrali na Ložnarjevem vrtu vrli trnoveljski mladeniči, ki so z veseljem in velikim zanimanjem sledili razgovoru o Sokolstvu. Tu ni bilo nikake razlike med pripostim narodom in inteligenco; popolnoma po domače se je razvil pogovor in razgovor in končno, ko se je pojasnilo vrlim narodnim mladeničem, kaj je Sokol in kake namene ima to društvo, so skoraj vsi z navdušenjem sprejeli ponudbo „Celjskega Sokola“.

da stopijo v njegove vrste. To je v resnici korak, ki bo velikega pomena za našo okolico. Kajti vzgled vrlih trnoveljskih mladeničev bo gotovo vplival tudi na ostale vasi celjske okolice in zato gotovo ni daleč čas, ko bo imel „Celjski Sokol“ v svojih vrstah zbrane mladeniče iz cele celjske okolice. In kaj pomeni v narodnem oziru, ako je v vsakem kraju nekoliko odločnih Sokolov-narodnjakov, kateri gredo čez drn in strn v boj za pravice slovenskega naroda, to ve vsak, kdor je količkaj pogledal v zgodovino češkega Sokolstva, katero je edino rešilo češke manjšine nemške povodnji. Upajmo, da bo tudi „Celjski Sokol“ kmalu dosegel svoje vzvišene cilje. V to „nazdar“!

(Za izlet „Celjskega Sokola“ v Bukovžlak) v nedeljo, dne 21. t. m. se vrše obširne priprave. Javna telovadba in ljudska veselica se bo priredila na vrtu našega rojaka Štefana Koželja. Omenili smo že, da bo v prvič nastopil pri javni telovadbi sokolski naraščaj, kar je gotovo zelo važen pojav v našem društvenem življenju. S tem bo pokazal „Celjski Sokol“, da skrbi z vso resnobo za dober naraščaj izvršujočih članov. Od meseca oktobra lanskega leta vzdržuje „Celjski Sokol“ telovadbo za dečke, ki so dovršili 14 let, zapustili šolo ter se šli učiti raznih strok. Koliko vajencev se ohladi za narodnost, zabrede v slabo družbo, nam Slovencem nasprotno. Ko liko naše mladine se ponemčuri na ta način; pa ni čudo, saj jim nihče več ne vzbuja slovenske zavesti, ljubezni do domovine, do materinega jezika, nihče več ne skuša blažilno vplivati na mlada srca, ne navdušuje jih nihče za vzor slovenskega rodoljuba, za svobodo slovenske zemlje. V prostem času sami sebi prepuščeni se malo zme nijo za svojo duševno izobrazbo, polagoma izhlapevajo vplivi ljudske šole, in ko postanejo prosti, samostojni, so izgubljeni za naš narod in sploh za vse vzvišene ideje. V letih od 14 do 18 leta torej, ko je mladenič najbolj dovzeten za vse, ko mu je treba vsled rasti najbolj hraniti telesne moči in sile z zmernim in npravnim življenjem, poviševati in pripravljati jih do zrelosti za naporan tekmovalni s sovrstniki, tedaj mu je treba poskrbeti dobre slovenske vzgoje. Vse to so uvaževali češki Sokoli, trdno prepričani, če hočejo imeti dobre narodne delavce, jih morajo vzgojiti za to. Z veliko vnemo so se lotili tega najvažnejšega vzgojevalnega dela v sokolskih društvih. V Pragi je že leta 1895 nastopilo nad 700 dečkov pri zadnjem vsesokolskem izletu l. 1901 pa se je povišalo njih število že nad 2000. Vabimo že danes vse prijatelje Sokola, zlasti pa slovenske obrtnike in trgovce, ki imajo v skrbi učence, da se sami prepričajo o nasledkih in vplivu vstrajno gojene telovadbe za telesni in duševni razvoj mladine in prispevajte s skromnimi prispevki, da bodo vsaj deloma povrnjeni stroški za telovadsko obleko, katero je moral „Celjski Sokol“ sam nabaviti svojim gojencem, ki bodo čez nekaj let brezdvomno vsak v svojem stanu nevstrašeni in zanesljivi borilci — za svobodo Slovencev. — Pri drugi točki javne telovadbe bodo nastopili člani na drugo in bradlji s prožno desko. Po javni telovadbi bo ljudska veselica, za katero je poskrbljeno, da bo kar najbolj živahna. Igrale se bodo telovadske igre, vmes pa bo sviral celjska narodna godba. Vsi člani „Celjskega Sokola“, ki se bodo udeležili tega izleta se opozorijo tem potom, da se udeležijo redovnih vaj v soboto, dne 20. t. m. ob pol 9 uri zvečer v telovadnici, kjer se bodo obenem razdelile „zaponke“. Udeležite se vsi, kliče Vas dolžnost, ker izleti v slovensko okolico so nepregledne važnosti

(„Delavsko podporno društvo v Celju“) priredi v nedeljo, dne 5. julija t. l. svoj izlet v Šmartno v Rožni dolini, kjer se bo s sodelovanjem ondotnega bralnega društva vršila velika ljudska veselica z najraznovrstnejšim sporedom, ki se bo pričel ob pravem času. Slavna društva opozarjamo na to veselico s prošnjo, da bi se kolikor mogoče ozirala pri svojih prireditvah na to veselico, da bi bila udeležba čim mnogobrojnejša.

(Celje za Slovenji gradec) Mnogo celjskih Slovencev je že takoj po požaru odboru za podporanje slovenjegraških pogorelcev poslalo svoje prispevke. Razunttega se je sestavil v Celju pod

vodstvom požrtvovalne gospe Mire dr. Karlovške kove damski odbor za nabiranje nadaljnjih podpor ter so nabrale gospa dr. Karlovšekova in gospice Jela in Mila dr. Sernečevi in Anka Vrečerjeva lepo vsoto v denarju in mnogo obleke. Darovali so: sl. občinski zastop celjske okolice 100 K, gg. notar Dediček 10 K, dr. J. Vrečko 10 K, Karol Vanič, Sušnik in Kolenc, vsak po 10 K; dr. Serneč 20 K, Milan Hočevnar 5 K, Strupi 3 K, Kapus 1 K, Pogačar 1 K, dr. Brenčič 10 K, Fran Lončar 10 K, Smertnik 1 K, Franjo Jošt 2 K, Meglič, Benčan in Korun, vsak po 1 K; Koštomaj 2 K, Vošnjak 10 K, Kralj 2 K, dr. Žižek 3 K, dr. Kukovec 5 K, dr. Dolar 2 K, Rebek 2 K, Mirnik 3 K, dr. Schwab, dr. Janko Serneč in kaplan Kosi po 2 K; Žimniak 5 K, profesor Kardinar 6 K, prof. Cestnik 4 K, Kronovšek 1 K, šolski svetnik J. Krušič 4 K, prof. Kosi 2 K, J. Šimenc 2 K, prof. Vodnik 1 K, dr. I. Dečko 20 K, Dragotin Hribar 5 K, Rafko Salmič 1 K, dr. Stiker 2 K, prof. Kožuh 2 K, Janko Vavken 3 K. Nadalje gospe oz. gospodične: Kupljenova 2 K, Vasičeva 5 K, Mirka Gregorinova 3 K, Gregoričeva 1 K, Jezernikova 5 K, Levičnikova 1 K, Dolinarjeva, Sima, Fonova, Stergarjeva, Irgoličeva in Vidičeva vsaka po 2 K; Farčnikova 40 v, Zadnikova 1 K, Čamernikova 3 K, Kosijeva 2 K, Peganova 2 K, Naprudnik 2 K, Zupančeva 4 K. Obleko so pa darovali gg. Kolenc dr. Serneč Jos Hočevnar, Magolič, Zabukovšek Gorišek, rodbina Baševa, Mirnik, opat Ogradi, Leon, Šribar, Volavšek, Šošterc, Salmič in gospe in gospodične Debelakova, Miklavčeva, Bicekova, Vrečerjeva, Straškova, Erhatičeva, Razdevškova, Cizejeva, Cerarjeva in Zadnikova. Znesek v denarju in obleko je gospa dr. Karlovšekova poslala gospej Pernovškovi, da ista razdeli med ponesrečence. Vsem, ki so kaj darovali, bodo podpiranci vedeli hvalo, posebno zahvalo pa požrtvovalnemu damskemu odboru.

(Nemčurska lažnjivost in g. dr. Karlovšek.) Naši Nemčki in in nemčurji so zadnji čas vse svoje sile posvetili lažem in obrekovanju. Izmed Slovencev se le malo številu posveti nesebičnemu in požrtvovalnemu političnemu delu. Taktika nemških nasprotnikov je pa delavne sile ohromiti in če mogoče — uničiti. Tako zlahka se to se veda ne da doseči. Omenimo pa, da je zadnje mesece najpriljubljenejši objekt nemškega obrekovanja g. dr. Karlovšek. Samoobsebi se razume, da g. dr. Karlovšek na vse napade ne more odgovorjati; saj bi v tem slučaju moral ves svoj prosti čas posvetiti takim brezplodnim časniškim bojem. S tem bi pa bil namen nemčurjev dosežen. Zato danes govorimo samo kratko o slučaju, ka terega list smradljivega celjskega nemštva in graška „Tagespost“ že mesec dni premlevata. Ravno g. dr. Karlovšek in gg. dr. Dečko, dr. Kukovec, dr. Gvidon Serneč in dr. Stiker so žrtvovali ob priliki škofjevaških volitev mnogo časa, da bi vsled needinosti slovenskih kmetov celjski Nemci ne imeli prilike govoriti o kakem uspehu njih falotskega počenjanja. Zdaj nemški listi izkoriščajo neki slučaj prizanesljivosti dr. Karlovškega nasproti enemu izmed agentov celjskega nemštva, „mirnemu možu“ ali Premšaku. Ta človek je nekoč pijan prihrul v gostilno znanega narodnjaka Vrečerja v Vojniku. Začel je zabavljati in skrajno predrzno razsajati, tako da je bil gostilničar seveda prisiljen oprijeti se njegovega ovratnika in Premšaka bacniti na cesto. Ob ti priliki pa je „mirni mož“ lomastil z vsemi štirimi okrog sebe in se je zaletel nenadoma v dr. Karlovškega in ga na licu ranil. Ker je bil že mnogokrat zaprt, bi bil seveda tudi tokrat občutno kaznovan. Pa prišel je, ko se je stregnul, milo odpuščanja prosit. Šele na izrecno prošnjo deputacije slovenskih volilcev iz Škofje vasi, ki so želeli imeti mir pred nesrečnim Premšakom in sicer gg. Vrečerja in Stožirja je g. dr. Karlovšek svojemu zastopniku dr. Dečku ozir. njega namestniku dr. Kukovcu dovolil ne vložiti kazenske ovadbe po § 411 k. z. Zato se je pa Premšak pismeno zavezal s svojim podpisom in s podpisni prič gg. Vrečerja in Stožirja, plačati za družbo sv. Cirila in Metoda 10 K in zdravniško spričevalo in stroške zastopstva. Ko je bilo treba plačati, je prišel in seveda zlagal, da še isti dan plača, plačal pa vzič temu ni, in lazil v izrecnem protislovju s svojo izjavo okoli Rakuscha, Ržihe in drugih celjskih „Nemcev“. Da bi družba sv. Cirila prišla k plačilu, se

je morala seveda vložiti civilna tožba. Vsledtega pa zdaj razsaja nad dr. Karlovškom vse nemško časopisje. — Taka je torej naša zadeva. Gosp. dr. Karlovšku seveda nemško lajanje ne razburi živcev. Slovenski narod ima od njegovega delovanja uspehe, Nemci pa snov za brezplodno čevkanje. Čast gospodu dr. Karlovšku!

(„Domovina“ zopet tožena.) Kakor smo čuli, nas toži eden izmed onih možicev, ki smo jih zadnji čas nekoliko pošegetali, ali pa nas vsaj namerava tožiti. Ta slavni junak je vratar na celjskem kolodvoru, oni Pittamiz rodona celjskem kolodvoru, oni Pittamiz rodona Kranjec ki s plavicami kaže občinstvu svoje „nemško“ pokolenje. Nas je seveda ta groznava vest tako potrla, da smo že hoteli poslati deputacijo k gospodu vratarju, da bi nam blagovolil odpuščati naš greh, pa smo se premislili, ker smo prepričani, da ima Pittamiz gotovo toliko penezov odveč, da bo plačal namesto nas sodne stroške. Potem mu svetujemo, da naj poda roko znanemu gospodiču Scheligotu, c. kr. korporalu v Celju nastavljenega domobranskega bataljona, ki je prošli četrtek tako navdušeno tulil svoj „Heul“ okolu kolodvora, da smo ga slišali celo gori do našega uredništva. Torej Pittamiz & Scheligo le po nas, ako imate poguma! Veselilo nas bo!

(„Vahtarca“ poziva k uboju.) Znano je, da si je celjska „lažnjivka“ v zadnjem času omislila poseben predalček, v katerem poroča o slovenskem časopisju. Seveda šteje „Štajerca“ med slovenske časopise. In po tem „slovenskem“ časopisu je povzela nekoliko vrst, za katere se v resnici čudimo, da jih ni zaseglo državno pravdnštvo, kajti vsak pametni človek bi moral izpoznati, da se z onimi besedami hujska ljudstvo na uboj. Naši cenjeni bralci so izprevideli iz dopisov, ki jih prinaša „Domovina“ iz Dobrne pri Celju, kak boj se bje tamkaj med Slovenci in nemškutarijo. Ta boj je dal povod „Štajercu“ in po njem celjski „lažnjivki“, da je napisala sledeče dobrnskimi nemčurjem, ne pa g. kaplanu v premislek: „Ali Vam je znano, gosp. kaplan, kaj se je zgodilo z Vašim prednikom Migličem v Makovljah!“ — Migliča so ubili — — — Slavno c. kr. državno pravdnštvo naj bi tudi nekoliko premissljevalo, ali je tako pisanje dovoljeno po gotovih paragrafih, ali morda kaznjivo!

(Z Brega) nam poročajo: Odkar se je naselil v takoiimenovanem „Narrenthurmu“ na Bregu nekdanji c. kr. sodni svetnik pl. Sokoll, ga ni več miru na Bregu. V nedeljo zvečer je nekdo v resnici tako tulil v oni hiši „Die Wacht am Rhein“, da so vse sosede bolela ušesa. Ali bi ne bilo mogoče, da bi se od kompetentne strani poskrbelo za vzdrževanje nočnega miru?

(Zlata zapestnica) se je našla na ljudskem shodu na binkoštni ponedeljek. Dama, ki jo je izgubila, naj se obrne na g. Šušteriča, gostilničarja na Teharjih.

(Usnjarija.) V večjem mestu Spodnjega Štajarja je poslopje, urejeno za usnjarijo, kjer se je že nad 40 let izdelovalo usnje, naprodaj. Potrebni kapital okrog 25 000 gl. Natančnejša pojasnila daje „Slov. obrtno društvo v Celju“. Slovenski listi so naprošeni, to ponatisniti.

(Škofja vas) Za župana v Škofji vasi je izvoljen vrl narodnjak Jožef Jošt. Tudi za občinske svetovalce so izvoljeni sporazumno sami zanesljivi Slovenci. Kakor je torej razvidno, se je nemško časopisje nesramno lagalo v svojih poročilih o zadnjih volitvah v Škofji vasi. Radovedni smo, ali bo tudi sedaj celjska „lažnjivka“ poročala, da je bil škofjevaškim županom izvoljen njen pristaš. Glede na njeno „resnicoljubnost“ bi bilo tudi to mogoče.

(Dobrna pri Celju.) Smrdljivi „Štajerc“ piše, da na g. župniku Kukoviču ne najde nič slabega. Župnik Kukovič nam narača, da povdarjamo, da ga to „Štajerčev“ zagotovilo nič prav ne veseli, kajti ako bi ga „Štajerc“ hvalil, bi smatral to za razalitev.

(Iz Gornjegagrada.) Učiteljsko društvo za gornjegrajski okraj je zborovalo v nedeljo, dne 7. t. m. na Rečici. Zborovanja se je udeležilo skoraj vse učiteljsko našega okraja. Na novo pristopila društvu je gospica Schwarz ml., učiteljica v Bočni; kot gosta navzoči ste bili nadičteljski soprogi g. Dedič in g. Kelc. Prva točka

sporeda „O lepomisju v ljudski šoli“ se odloči za prihodnje zborovanje, ker je več zborovalcev izreklo željo, se udeležiti protestnega shoda glede hrvatskih razmer, kateri shod se je ta popoldan vršil v Mozirju. Nato je obširno poročal društveni delegat g. Šijanec o skupščini „Zaveze“ v Brežicah in o izletu slovenskega učiteljsstva v Zagreb. Z velikim zanimanjem so sledili zborovalci poročilu in je zlasti navdušilo vse razpravljanje o sijajnem sprejemu „Zaveznikov“ v hrvatskem glavnem mestu. Na predlog g. Kelca se je izrekla poročevalcu zahvala za poročilo in za vrlo zastopanje našega društva ob tej priliki. Razpravljalo se je o spomenici glede na „disciplinarno postavbo“, katero spomenico je sestavilo Hartberško učiteljsko društvo. Sklene se poslati spomenico našima dež. poslancema dr. Hrašovcu in dr. Dečkotu, da ko pride dotični predlog zakona v dež. zboru v razgovor, ona dva v tem zmislu govorita in glasujeta. Učiteljsvo gornjegrajskega okraja je podpiralo z vsemi močmi izvolitev teh dveh poslancev, zato pa pričakuje, da omenjena poslanca ne pustita učiteljsstva na cedilu. Prihodnje zborovanje bode prvo nedeljo meseca julija v Okonni. Po zborovanju smo se še nekaj časa pomudili v znani Čuježevi gostilni, kjer nas je „gramofon“ zabaval do ločitve — kajti precej tovarišev hitelo je v Mozirje.

(Kamniška koča.) Na Kamniškem sedlu med Planjavo in Brdsko gradi kamniška podružnica „Slov. plan. društva“ v visokosti 1879 m svojo planinsko stavbo. Les se že obdeluje in vlačična gradbeni prostor. Koncem letošnjega poletja bo stavba izgotovljena. Kamniška koča bo vsem turistom v Savinskih planinah velike važnosti.

(Izlet na Ojstrico) priredi Savinska podružnica „Slov. plan. društva“ koncem tega meseca. V soboto 27. rožnika se gre do Luč, kjer se prenočuje in drugi dan, v nedeljo zarana, odkoraka se mimo Lučke kočice ali pa na Planinška na Moličko planino, kjer stoji Kocbekova koča in in „Jubilejna kapelica sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico“. Tam se bode brala sv. maša. Do sem ni pot pretežavna, nevarna pa celo nič. Popoldne je izlet na Ojstrico in navzdol na Škarje ter v Logarjevo dolino. Kdor ne gre na Ojstrico, se lahko vrne na Luče. V Logarjevi dolini se prenočuje in drugi dan gre v Solčavo (kjer se izletniki lahko vdeležijo sv. maše) v Luče in na Ljubno. Ker sta dva praznika, je upati precejšnje udeležbe. Naj vsakdo prej naznani vodstvu Savinske podružnice „Slov. planinskega društva“ v Gornjem gradu, če gre in če hoče v koči posebno hrano. Če bi šel slučajno kak duhovnik gori in bi rad v kapelici maševal, naj tudi prej Savinski podružnici naznani.

(„Narava in vino.“) Pod tem naslovom piše v Hartbergu izhajajoči časopis „Ring“ takole: „Na zaupnem shodu v Mariboru je državni poslanec Pommer hudo grajal dejstvo, da nemški gospodarji s svojimi posli govore slovenski, in je pripovedoval, kako je nekikrat slišal, da je na nemški ogovor hlapca odgovoril gospodar slovenski. Meni se to ne zdi čudno. V trenutkih, ko se človek čuti nenadziranega, se pokaže prava narava in topli glasovi otroških let raztope led priučnega jezika. Mnogo imenovani celjski opat Wretschko se je namenoma ogibal vsake slovenske besede. Samo če je bil v svoji kleti na Miklavškem hribu, je govoril s svojim uslužbencem — slovenski. V vinu je resnica!“ „Ring“ prinaša pod naslovom „Untersteirische Ansichtskarten“ vrlo zanimive stvari iz življenja in delovanja naših posilincev. List priporočamo slovenskemu občinstvu, ker je res nepristranski. Čast komur čast, tudi Nemcu ako je pravi Nемеc in zna ceniti tudi svojega nasprotnika.

Druge slovenske novice.

(Spomenik cesarju Francišku Jožefu I) se bode postavil v Ljubljani pred novo justično palačo. V ta namen je sprejel ljubljanski občinski svet predlog, da se takoj razpiše natečaj. Natečaja se smejo udeležiti le slovenski in hrvatski umetniki. Rok je do 1. decembra t. l. Spomenik ne sme veljati nad 35.000 K. Nagrade za najboljše dela so 800, 500 in 300 K.

(Ljubljanski občinski svet za slovensko univerzo.) Občinski svetnik dr. Majaron je v zadnji seji ljubljanskega občinskega sveta stavil sledeči predlog, ki je bil enoglasno sprejet: „Glede na zanesljive vesti zadnjega časa, da namerava visoka c. kr. vlada ustanoviti za Italijane posebno pravno fakulteto, sklene občinski svet deželnega stolnega mesta Ljubljane peticijo do visoke c. kr. vlade in jo tako iznova naprosi, naj čim preje poskrbi zagotovitev in ustanovitev vseučilišča v Ljubljani s pravno, bogoslovno in modroslovno fakulteto, posebno pa naj za začetek pospeši ustanovitev slovenske pravne fakultete v Ljubljani — Občinski svet naroča magistratu, da v tem zmislu sestavi utemeljeno peticijo s posebnim ozirom na neizogibno potrebo in izvedljivost pravne fakultete. — Občinski svet izvoli iz svoje srede deputacijo dveh članov, ki naj z državnimi poslanci vred tudi osebno zastopa peticijo pri visoki c. kr. vladi in stori vse druge primerne korake.“ — V deputacijo sta bila izvoljena župan Hribar in dr. Majaron.

(Umrli je) v Ljubljani upokojeni deželni blagajnik g. Dragotin Žagar v starosti 70 let. Bil je celo svoje življenje navdušen rodoljub in je sodeloval pri vseh mogočih narodnih društvih. Posebno delaven je bil v odboru „Družbe sv. Cirila in Metoda“, ki je z njim izgubila izborna moč. Slava njegovemu spominu!

(Kdo ni hotel? — Odgovor „Soči“) V predzadnji „Domovini“ smo omenili, da je na Goriškem žalostni razpor med slovenskim narodom tako hud da se ni dal niti ob priliki manifestacije za pravice hrvatskega naroda poravnati, ker — niso hoteli. „Soča“ je ponatisnila to našo notico in razpravlja na dolgo in široko, kdo je hotel in kdo ni hotel. Seveda po „Soči“ niso hoteli „klerikalci“. Slučajno smo prečitali tudi „Gorico“ in tu zopet stoji črno na belem, da niso hoteli „liberalci“. Seveda tolče „Soča“ s poznano svojo robotostjo po nas, ker nismo na prvi mah priznali njenemu poročevanju privilegija resničnosti. Ne vemo sicer, ali bo res vzel hudič dr. Gregorčiča na izrecno željo gospodov okrog „Soče“, ali pa morda nasprotno ves „liberalni“ tabor na zapoved dr. Gregorčiča, toliko pa vemo, da nam „Sočina“ robotost nič, prav čisto nič ne imponira. Razmere v Gorici poznamo tako dobro, kakor gospodje na št. 7. goriške gosposke ulice v I. nadstropju pri mizi na desni, in vemo, da je pri „izvestnih“ listih, h katerim „Soča“ prišteva nas, ne samo „od slučaja do slučaja“, temveč vedno malo več poštenja, kakor v goriški gosposki in Vetturinijevi ulici skupaj. Ako pa nas zato smatra „Soča“ za nekake „časnikarske fikfakovce, ki gredo čez drn in strn za klerikalci in se boje resnice, kakor hudič križa“, ji to veselje prav radi privoščimo, saj bo imela vsaj s čim polniti svoje predale, če ji zmanjka „farške gonje“ in Lebherzovih užigalic. Nervoznim gospodom pri „Soči“ pa svetujemo, da se nauče na pamet ono Aškerčevo, ki se začne: „Leti, leti Pegaz...“ Kar se pa tiče stvari same — kdo ni hotel — smo pa popolnoma prepričani, da ste obe goriški stranki krivi. Ako se je dalo doseči sporazumljenje celo v Ljubljani, bi se bilo doseglo tudi v Gorici. Ako bi bili obe stranki resno hoteli, bi ne bil Gregorčič sklican shoda že davno pozabljene „Sloge“ in bi ne bilo treba hudiča klicati na pomoč, da bi storil temu ali onemu kako uslugo; ali kaj, ko ste takšni, kakor pes in mačka, ki bi si najrajši drug drugemu izpraskali oči iz glave. Kedaj je pa še kdo slišal v Gorici mirno in pametno koga razgovarjati s svojim „političnim“ nasprotnikom? Psovke, kakor jih je čuti v najslabši šnopsariji, so na obeh straneh edino občevalno sredstvo. Vi niste hoteli k njim, oni pa k vam ne. In potem pa še prašate, „kdo ni hotel!“ No, pojdite, pojdite...!

(48 in pol leta v ječi.) Minolega meseca je bil izpuščen iz kaznilnice v Koprnu na Primorskem 65letni Franc Bertom, rodom iz Poreča, ki je večino svojega življenja preživel v ječi. Kot 15letni deček je ubil v obrambi dva svoja tovariša. Ko je prišel iz ječe, je zopet ubil dve osebi. Za ta zločina je odsedel v Gradiški 30 let, v Koprnu pa 18 let in pol.

Dopisi.

Šmarje pri Jelšah. Ljubljanski napredni dnevnik je pred nedavnim priobčil članek našajoč se na minole občinske volitve za šmarski trg. Piščevemu peresu so se izmuznile tuintam tako ostre besede in huda očitanja, kakršnih je bilo dosihdob o štajarskih razmerah primeroma le malo v javnosti čitati. Toda kdor pozna razmere, podpiše dotični članek z obema rokama, četudi se utegne o načinu kritike spodtikati.

Vsakemu, kar mu gre, bodi nam pravilo.

Ako pa se hočemo po njem vseskozi ravnati in biti objektivni, moramo čeprav neradi prirezati metlin držaj za dobre tri četrtine in začeti tudi v lastni hiši pometati. Da bi se preveč ne prašilo, hočemo za danes nekoliko pred seboj poškopiti.

Šmarčani smo skoro izključno Slovenci, čemur mora pritrditi celo naš prijatelj, „prevorški Joža“. Slabostim smo podvrženi kot vsi drugi naši rojaki in zaradi njih trpi naša vzvišena stvar in trpimo vsi. To pot se hočemo dotakniti dveh izmed njih, kateri more pazno oko tujčevo brez posebnih težkoč na nas opazovati.

Prva je naša razcepljenost, da ne rabimo primernejšega izraza. Je res, da v tem pogledu nismo osamljeni. Toda če skoči A v vodo, moramo tudi Šmarčani?!

Poglej enkrat naše sicer vse časti vredne tržane, kadar sede recimo v gostilni.

Pri eni mizi akademično izobraženi itd.; pri drugi gospodje iz davkarije s še nekaterimi; pri tretji naši obrtniki. Priznavamo, da imajo različni stanovi različne interese, ali pripadnike iste narodnosti, iste občine vežejo v kljub vsem stanovskim razlikam enake, skupne vezi, katere naj bi se vnanje tudi ob drugih prilikah kazale, ne samo za časa kakih volitev.

Nobenemu bi menda tudi pri nas ne padla krona raz glavo, ko bi se tuintam približal duševno manj izobraženemu, družabno nižje stoječemu — a poštenemu sotržanu. Taki večkratni stiki, bi ne samo naše vrste hrabрили in navduševali, ampak — in tega nam je ravno potreba — bi njih tudi pomnoževali. Učimo se od naših nasprotnikov! Vzemite n. p. čevljarja Doberšeka in nadofcijala Kolariča, tega in pa sodnika.

Ta nepotrebna razcepljenost je največ kriva druge naše slabosti, nedostatka pravega družabnega narodnega življenja. Kako se posebno nižji sloji razveselijo, kadar zvedo, da priredijo n. pr. „Sokolici“ ali dijaki pri nas v Šmarju slavnost. Umevno, saj se umakne takrat za par trenutkov domača cunitarija kolegijalnosti. Pa li ni mogoče teh nedostatkov odpraviti? Mogoče in po naših mislih celo prav lahko bi bilo n. pr. ustanoviti pevski zbor, kakor je obstajal že za Rotnerjevih časov. Moči se nam ne manjka, a vrzeli bi se popolnile po okoliških rodoljubih, zlasti učiteljih.

Svoj čas je bila pri nas požarna bramba. Danes imamo le še orodje in spomine na njo. Ali bi se ta prekoristna in potrebna naprava ne dala zopet oživotvoriti?

Naš trg je imel svoje dni moče, katerim je bil blagor našega trga in njegove okolice zelo pri srcu.

Hranilnica namerava letos praznovati desetletnico svojega delovanja in se ob tej priliki spominjati prerano umrlega sotržana in vrlega rodoljuba Hugona Kartina. Da se izkaže hranilnica njegovemu rodoljubnemu činu hvaležno in se pokloni v prvi vrsti šmarski trg neumrljivemu njegovemu duhu, je vse hvale vredno in kaže, da tudi Šmarčani niso pozabili njegovih činov v narodnem namenu.

A še bolj bi se izkazali vredne njegove naslednike, ko bi se mogli izkazati s svojimi ustanovami, s sadom naše lastne narodne podjetnosti in delavnosti.

Začnimo tedaj, premalo nas ni, ako se bo vsak ravnal po geslu:

„Ne samo, kar velevala mu stan.
Kar more to mož je storiti dolžan.“

Politični pregled.

(Poskušeni napad na našega cesarja.) V petek popoldne ob 5. uri se je peljal cesar v spremstvu pribočnika majorja Driarcourta iz

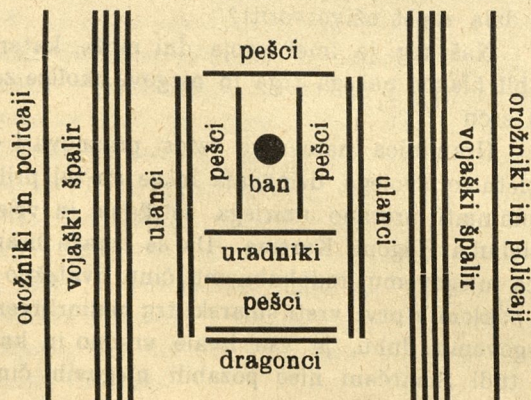
dvorne palače v Schönbrun. Na voglu Andreasgasse je skočil proti vozu človek, oblečen kakor so po navadi italijanski delavci, prijel se za kočijo in udaril s palico po cesarju. Cesar je hitro vstal, pribočnik pa je potegnil sabljo. Napadalec cesarja ni zadel. Cesar se je hitro odpeljal, ljudstvo pa je zgrabilo napadalca in bi ga bilo potolklo, ako bi ga ne bila policija branila. Napadalec je 27letni Jakob Reich, ki sam sebe imenuje „Jakoba, sina božjega“. Reich je bil dolgo časa v blaznici. Pred kratkim je poslal predsedniku poslanske zbornice prošnjo za potni list v Kino. Hotel je govoriti s predsednikom Vettrom, ki je takoj spoznal, da je Reich blazen in ga dal odpeljati na policijo. Sedaj so ga odpremili zopet v blaznico.

(Iz državnega zbora.) Kakor se čuje iz parlamentarnih krogov, namerava vlada koncem junija odgoditi za kratek čas državni zbor, da si s pomočjo § 14. podaljša začasni državni proračun. Potem bo zopet sklican državni zbor, ki naj bi sprejel pogodbo z Ogrsko. Tozadevni odsek marljivo deluje, toda prišel je do točke, katera bi znala pokopati ves načrt. Člen IX. nagodbe z Ogrsko obsega promet na železnicah med obema državnima polovicama. Kakor je znano, imajo Ogrji v naši državni polovici vsled svojih direktnih tarifov mnogo cenejšo vožnjo za svoje blago, kakor mi sami. Proti temu členu niso samo češki in jugoslovanski poslanci, ki glasujejo proti vsem točkam nagodbe, temveč razun veleposestnikov tudi vse druge stranke. Körber se trudi na vse kriplje, da bi pridobil posamezne stranke za ta člen nagodbe. Pridobil je nemško ljudsko stranko in krščanske socialiste. Kaj je ljudski stranki obljubil ni znano, krščanski socialisti pa sprejmejo člen IX., ako vlada zagotovi, da bodo v kratkem podržavljene privatne železnice.

(Naši vojaki), ki bi morali priti letos po dovršeni triletni službi na dopust, bodo morali najbrž služiti do konca meseca decembra. Vzrok temu je, da ogrski državni zbor ni sprejel vojne predloge. Naš državni zbor je sicer dovolil vladi novince, ali samo pod tem pogojem, da se enaki zakon sprejme tudi na Ogrskem. Ker se pa to vsled obstrukcije madžarskih opozicijonalcov ne more zgoditi, bodo morali tudi naši vojaki služiti tri mesece dalj, namreč do 31. decembra. Za to se imajo torej zahvaliti madžarskim prenapet- nežem.

(Olomuški nadškof Kohn) je bil prošli četrtek sprejet v avdijenci pri papežu radi znane Rektus-afere, o kateri smo že svoječasno poročali.

(Dogodki na Hrvatskem.) Ban se je res udeležil procesije na sv. Rešnjega telesa dan, toda kako. Procesija je šla po mnogo krajšem potu, kakor običajno. Da bodo naročniki videli, kako se čuti krutež ban varnega sredi svojega „ljubljenega“ ljudstva, priobčujemo majhno sličico o procesiji. Vsaka črta pomeni vrsto vojakov, oziroma uradnikov, policajev itd.

V varaždinski okolici vlada grozna razburjenost radi vojaštva, ki je tamkaj nastanjeno. Kmetje so zahtevali, da se vojaštvo odstrani, kar pa se seveda ni zgodilo. Veliki župan Rubido je celo zahteval, da se proglasi v varaždinskem okraju nagla sodba. Kmetje so se popolnoma uprli. Prišlo je do vročega boja z vojaštvom. Padli so štirje kmetje, ranjenih je pa deset. Zaradi teh dogodkov so izstopili iz vladine stranke c. kr. komornik pl. Halper in oba grofa Kulmerja in hočejo prestopiti v opozicijo. V Zagrebu ni več prostora za vojaštvo. Zato so razpustili gornjegradsko deško šolo in tamkaj nastanili vojaštvo. General Čanić je šel v pokoj in na njega mesto je prišel general Grbac.

V zagrebškem občinskem svetu je nujno predlagal opozicijonalec Gašparović resolucijo, v kateri se izreka zahvala Slovincem za njihovo požrtvovalnost, sočutje in solidarnost s Hrvati v njihovem boju za svoje pravice. Madžarska večina seveda ni sprejela nujnosti. Gašparović se je na to obrnil k opoziciji z vprašanjem, ako sprejme to resolucijo, kar je seveda potrdila. Poročilo o tej seji občinskega sveta je bilo večinoma zaplenjeno, resolucija tudi; dobili smo pa nezaplenjen opozicijski list, po katerem smo je povzeli.

(Prekrat v Srbiji.) Včeraj popoldne ob 1. uri so zagrmeli topovi z beogradske trdnjave ter naznanili srbskemu narodu, da ima Srbija zopet kralja. Izvoljen je bil seglasno Peter Karadjordjević, za prestolonaslednika pa njegov sin. S cer je bilo slišati da se je mislilo tudi na črnogorskega kneza Nikolaja, kneževiča Mirkota in celo na republiko, toda črnogorski knez je jako nepriljubljen, ravno tako kneževič Mirko, a za republiko pa Srbija ni godna. Edini mogoči kandidat je bil torej Peter Karadjordjević, ki ima tudi vestno evropsko izobrazbo, kakršne ni imel niti Milan, niti Aleksander. Vse stranke so imele posvetovanja pred volitvijo in so se vse izrazile za Petra Karadjordjevića, senat in narodna skupščina sta nato volila enoglasno njega kraljem pod gotovimi pogoji, ki se tičejo splošne volilne pravice, civilne liste in udeležnikov pri umoru kralja Aleksandra. Vsi častniki, ki so se udeležili napada, bodo morali zapustiti Beograd. Narodna skupščina in senat sta odposlala Petru Karadjordjeviću, ki je še vedno v Genfu, deputacijo, ki mu naznani izvolitev in ga spremi v srbsko prestolnico.

(Papež umrl?) V soboto in nedeljo so se raznašale vesti, da je papež umrl. S cer je resnica, da je vest o umoru srbskega kralja jako vznemirila papeža, ali vesti o kaki hujši bolezni ali celo smrti papeževi so popolnoma neresnične.

Loterijske številke.

Trst, dne 13. junija 1903: 39, 84, 54, 6, 87.
Linc, " " " " 54, 31, 80, 33, 81.

(262) 3-1

Spretnega

trgovskega pomočnika

išče trgovina z mešanim blagom „Franca Ks. Aumanna sin“ v Krškem.

Mladenič

25 let star, srednje postave, prijaznega obličja, po stanu čevljarji mojster, ima lastno hišo z vrtom v vrednosti 3000 kron, bi se radi ženitve rad seznanil z gospodično, katera naj bi bila šivilja in bi imela nekaj premoženja. Resne ponudbe s priloženo fotografijo naj se pošljejo na naslov „Š. Š. 1878, 19. 5., Pola, (260) 3-1 poste restante.

Trgovski pomočnik

19 let star, izurjen v stroki mešanega blaga, želi premeniti službo. Vstopi v trgu ali na deželi z dnem 18. julija t. l.

Ponudbe naj se blagovolijo poslati upravnistvu (261) 2-1 „Domovine“ v Celju

Štev. 792.

(256)

Razpis natečaja.

V političnem okraju Celje se bodo s pričetkom zimskega tečaja 1903/04 popolnoma naslednja mesta nadučiteljev, šolskih vodjev in učiteljev oziroma učiteljic:

I. Šolski okraj Celje:

1. na dvorazredni ljudski šoli v Št. Lovrencu pod Prožinom (III. krajevni razred) mesto nadučitelja;

2. na dvorazrednici v Galiciji (III. kraj. razr.) mesto učitelja ozir. učiteljice;

3. na dvorazrednici v Liboji (III. kraj. razr.) mesto učitelja ozir. učiteljice;

4. na novo ustanovljeni štirirazredni ljudski šoli v Ljubečni tri mesta učiteljev ozir. učiteljic (III. kraj. razred.);

5. na dvorazrednici v Šmartnem v Rož. d. mesto učitelja ozir. učiteljice

II. Šolski okraj Vransko:

Na trirazredni ljudski šoli v Gornilskem (III. krajevni razred) mesto učitelja oziroma učiteljice.

III. Šolski okraj Konjice:

1. na trirazredni ljudski šoli v okolici Vitanje (II. kraj. razr.) mesto nadučitelja;

2. na enorazrednici na Črešnicah (III. kraj. razr.) mesto šolskega vodje;

3. na petrazrednici v Čadramu tri mesta učiteljev ozir. učiteljic (III. kraj. razr.).

IV. Šolski okraj Šmarje:

1. na trirazrednici v Sv. Petru na Medv. selu (III. kraj. razr.) dve mesti učiteljev oziroma učiteljic;

2. na štirirazrednici v Št. Vidu (III. kraj. razr.) mesto učitelja ozir. učiteljice

V. Šolski okraj Gornjigrad:

Na dvorazrednici v Bočni (II. kraj. razr.) mesto učitelja ozir. učiteljice.

VI. Šolski okraj Laško:

1. na enorazrednici v Gornji Rečici (II. kraj. razr.) mesto šolskega vodje;

2. na dvorazrednici v Jurkloštru (II. kraj. razr.) mesto učitelja ozir. učiteljice (s prostim stanovanjem)

Pravilno opremljene prošnje se imajo postaviti potom vložiti pri dotičnem krajnem šolskem svetu do dne 1. julija 1903. Celje, dne 27. maja 1903

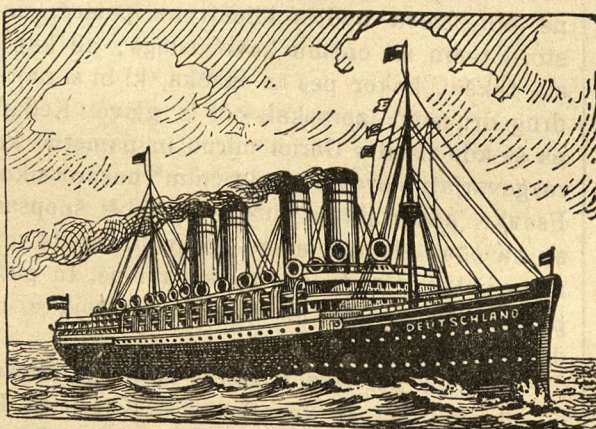
Učenec

iz dobre rodbine, z zadostno šolsko izobrazbo se takoj sprejme pri K. Sima v Poličanah.

Ciril-Methodove biškote

zahtevajte slovenski rodoljubi v vsaki prodajalni in pekarni. Ti biškoti so najboljši. Naročila sprejema družbin založnik

S. H. Škerl, Sv. Ivan pri Trstu.

Največje, najhitrejše

ter najvarnejše vrste

velikanskih parnikov

ki vozijo na

AMERIKO

Hamburg—New-York

(233) 91

le 6 dni.

Vozne karte po najnižjih cenah za vse razrede prodaja, ter daje pojasnila točno in brezplačno, oblastveno potrjena

Agentura Hamburg-Ameriške Linije

v Ljubljani, Dunajska cesta šte. 31.